

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Benjamin Peguero
Název práce: Tanec, pohyb, fotografie

Posudek vedoucí/ho práce ✓ ~~Posudek oponenta/ky~~ ✗

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Michal Šimůnek, KF FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	A
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	B
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	C
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....	C
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	C
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....	B
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....	B
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	C
Celkové hodnocení bakalářské práce.....	C

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Benjamin Peguero se ve své bakalářské práci věnuje taneční fotografii (zejména té zaměřené na kulturu street dance), přičemž se snaží prozkoumat, do jaké míry je fotografie schopna reprodukovat auru tance ve smyslu situovaného prožitku samotného tanečníka, diváka a fotografa, který tanec zaznamenává. Peguero se opírá zejména o Benjaminovu koncepci auratičnosti a schopnost fotografie reprodukovat auru tance zkoumá prostřednictvím zúčastněného pozorování a dotazování tanečníků, diváků a fotografů.

Práce má přehlednou a logickou strukturu. V první části Peguero vymezuje koncept auratičnosti, věnuje se povaze fotografie jakožto záznamového a reprodukčního média, dále představuje typologii tance a věnuje se české street dance scéně. V další části práce popisuje vybrané příklady uznávaných fotografií tance a v závěrečné části analyzuje data posbíraná v rámci zúčastněného pozorování české street dance scény a data z rozhovorů s tanečníky, fotografy a diváky.

Kapitoly věnované auratičnosti a povaze fotografii jsou přijatelně zpracované, byť v případě auratičnosti se mohl autor více opřít o původní Benjaminův text, než aby se pokoušel parafrázovat Silveriovu interpretaci Benjaminova konceptu a jeho pokus srovnávat auru s pojetím fotografie jako fetiše-indexu (Metz, Sontágová).

Kapitolka o čtyřech odstavcích věnovaná fotografii jakožto uměleckému artefaktu, respektive nástroji pro reprodukci umění je pak de facto nic neříkající (pouhé čtyři povrchní odstavce).

Kapitola věnovaná tanci předkládá základní vymezení tance a dále pak typologii tance. Zejména typologie tance je v práci poněkud navíc, nijak neposouvá argumentaci kupředu a popis dílčích typů tance (např. společenský, rekreační, folklorní tanec) k tématu práce de facto vůbec nijak nepřispívá. Namísto tohoto eklektického a povrchního výčtu se autor mohl více zaměřit na samotný street dance a důkladněji popsat subkulturu, která se kolem tohoto tanečního stylu v České republice zformovala (škoda, že autor nedokázal do práce zapracovat knihu *Subcultures: The Meaning of Style* od Dicka Hebdige – kniha je zmíněna v závěrečném seznamu použité literatury, autor s ní však v samotném textu nepracuje). Kapitola je tak vlastně souborem základních informací o různých typech tance. Části věnované street dance jsou pak rovněž zejména popisné a naprosto minimálně interpretační (škoda, že autor nedokázal zahrnout do popisu prvky etnografického popisu vycházející z jeho zúčastněného pozorování).

Kapitola věnovaná fotografii tance se omezuje zejména na technické předpoklady „dobré“ taneční fotografie. Obdobně popisné jsou pak charakteristiky vybraných fotografií tance, přičemž autor často nudí čtenáře zbytečnými informacemi (k čemu nám jsou informace o místě narození fotografií apod.?).

V empirické části Peguero nejdříve shrnuje odpovědi respondentů na jeho otázky týkající se fotografie tance. Škoda, že se nikde nedozvíme, kolik respondentů Peguero oslovil. Přesto však lze tuto část považovat za uspokojivě zpracovanou, autor cituje z rozhovorů a dílčí odpovědi se snaží interpretovat skrze vybrané koncepty vycházející zejména z textů W. Benjamina (auratičnost, optické nevědomí). Peguero tak dochází k závěru, že fotografie neumí reprodukovat „multisenzorickou“ auru tance, na druhou stranu se však samotná fotografie stává uměleckým dílem, které může mít auru vlastní. V samotném závěru práce pak Peguero „parafrázuje“ Mohrův a Bergerův experiment spočívající v předkládání stejného souboru fotografií několika různým respondentům, kteří mají dané fotografie interpretovat. Zde by bylo vhodné vysvětlit výběr fotografií a zřetelně formulovat, proč byly vybrány právě tyto. Dalším dílčím nedostatkem je nevyrovnanost odpovědí, někteří dotazovaní odpovídají jednou větou ke všem fotografiím, někteří popisují každou jednotlivou fotografii. V této části pak citelně chybí závěrečné shrnutí, nějaká autorova interpretace odpovědí, které Peguero pouze reprodukuje.

Benjamin Peguero umí psát kultivovaným odborným stylem, jak je patrné z některých pasáží práce. Na mnoha místech je však práce jazykově nedbalá, objevují se chyby v interpunkci, překlepy a typografické nedostatky (uvozovky začínající citace na konci řádku apod.). Ilustrace nejsou doplněny popiskami. Benjamin Peguero měl myslím velmi dobrý záměr, jak práci na téma auratičnost taneční fotografie zpracovat. Bohužel se však práci věnoval spíše nárazovitým způsobem a finální podobu textu dokončoval poněkud na poslední chvíli. Díky tomu bohužel práce zůstala kdesi na půli cesty. Přesto však splnil základní požadavky, které jsou na tento typ kvalifikační práce kladeny. Práci hodnotím známkou C.

Otázky k obhajobě:

Podle jakých kritérií jste vybíral fotografie, které jste předkládal svým respondentům s žádostí o interpretaci fotografií?

Mohl byste detailněji popsat, jak probíhalo Vaše zúčastněné pozorování a jak probíhaly rozhovory s Vašimi respondenty?



Datum: 4. 8. 2018

Podpis: